

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж г 519/2016
30.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари предлагача Ј.Ж. из Л., чији је пуномоћник Д.Д., адвокат из Л., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Р4 г 133/15 од 23.01.2016. године, у седници одржаној 30.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Нишу Р4 г 133/15 од 23.01.2016. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Нишу Р4 г 133/15 од 23.01.2016. године, одбијен је као неоснован захтев предлагача којим је тражио да се утврди да му је повређено право на суђење у разумном року у парничном поступку који се води пред Основним судом у Лесковцу у предмету П 5452/15, да се одреди рок за окончање наведеног поступка, а предлагачу досуди новчана накнада од 30.000,00 динара и накнаде трошкови поступка.

Против наведеног решења, предлагач је благовремено изјавио жалбу, због свих законских разлога.

Одлучујући о жалби на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 и 101/2013), применом члана 402. у вези са чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да жалба предлагача није основана.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач Ј.Ж. је тужени у парничном поступку који се води пред Основним судом у Лесковцу у предмету П 5452/15 по тужби тужиоца Д.Д. поднетој 16.10.2011. године, ради злоупотребе суседског права. Тужба је достављена туженом, овде предлагачу, 06.02.2012. године. Рочишта су заказана за 06.02.2012. године и 04.06.2012. године, а затим је одређен увиђај на лицу места за 12.09.2012. године и вештачење путем вештака грађевинске струке. Наредно рочиште је заказано за 18.12.2012. године, ради саслушања странака. Вештак је доставио налаз. Међутим, поднеском од 19.11.2012. године тужени је обавестио суд да не може приступити на заказано рочиште због здравствених проблема, као и да неће моћи да се одазове позиву суда у јануару и фебруару следеће године. Рочиште заказано за 18.12.2012. године је одложено и следеће заказано за 04.03.2013. године. Поднеском од 22.02.2013. године тужени је обавестио суд да неће моћи да приступи на заказано рочиште због болничког лечења, а и да неће моћи да се одазове позиву суда у априлу, мају, јуну и јулу 2013. године. Рочиште је одложено за 28.05.2013. године, али није одржано због радова који су извођени у згради суда, па је следеће заказано за 09.09.2013. године. Поднеском од 19.08.2013. године тужени је тражио изузеће судије. Решењем председника суда од 05.09.2013. године захтев је усвојен. Поднеском од 09.09.2013. године тужилац је тражио одлагање рочишта због здравствених проблема. Следеће рочиште је заказано за 10.12.2013. године, на које није приступио тужени, па је рочиште одложено за 10.02.2014. године. Тужени је обавестио суд да наведеног дана неће моћи доћи, као ни у марту и априлу те године, због трајно нарушеног здравственог стања. Рочиште је одложено за 20.03.2014. године, када је одржано и саслушане су странке, затражен је извештај од СКН у Лесковцу и рочиште одложено за 06.06.2014. године, па за 06.08.2014. године, чије одлагање је тражио тужилац, а тужени се није противио. Наредна рочишта заказана за 10.10. и 04.12.2014. године нису одржана због протеста адвоката. Ново рочиште је заказано за 06.02.2015. године, када је одређен прекид поступка до окончања управног спора. Против решења о прекиду тужени је изјавио жалбу. Решењем Вишег суда у Лесковцу Гж 674/15 од 14.05.2015. године укинута је решење о прекиду. Предмет је враћен Основном суду у Лесковцу 25.05.2015. године, па је рочиште заказано за 08.09.2015. године, када је главна расправа закључена. Пресудом је усвојен тужбени захтев. Против пресуде тужени је 15.10.2015. године изјавио жалбу, а затим 23.10.2015. године допуну жалбе.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је Апелациони суд у Нишу анализирајући дужину трајања и ток поступка пред првостепеним судом, закључио да није повређено право предлагача на суђење у разумном року.

Наиме, према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка као и о оптужбама против њега. Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност

отклонила, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, које се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

У парничном предмету П 5452/15 Основног суда у Лесковцу предлагач има својство туженог. Тај поступак је започет подношењем тужбе тужиоца Д.Д. 16.10.2011. године с тим што је првостепени поступак окончан 08.09.2015. године. После достављања одговора на тужбу – 06.02.2012. године, суд је спроводио доказни поступак увиђајем на лицу места и вештачењем путем вештака грађевинске струке, па је заказано рочиште за 18.12.2012. године ради саслушања странака. Међутим, пре тог рочишта, поднеском од 19.11.2012. године тужени је започео тражење одлагање рочишта, због здравственог стања, о чему је достављао медицинску документацију, што је наставио и у 2013. и 2014. години, тако да су странке саслушане тек на рочишту од 20.03.2014. године. Стога, иако у конкретном случају поступак траје преко четири године што је преко границе разумног рока за овакав спор, како је за оцену основаности захтева за заштиту права на суђење у разумном року значајан критеријум понашање подносиоца захтева у поступку у коме тражи заштиту, правилан је закључак Апелациног суда у Нишу да није повређено право предлагача на суђење у разумном року, јер је понашање предлагача у претежном делу проузроковало трајање поступка преко границе разумног рока.

На основу изнетог, применом члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**